

Elisabetta
Gnone

Az ikrek titka

Az ikrek titka

Elisabetta Gnone: Az ikrek titka
A mű eredeti címe: Il Segreto Delle Gemelle –
A Fairy Oak trilógia 1. kötete

Művészi koncepció: Elisabetta Gnone
© Elisabetta Gnone, 2005, szöveg és illusztrációk
info@fairyoak.it
www.fairyoak.com

Fordította Mátyás Dénes és Katona Ildikó
A verseket fordította Arató Dániel
Lektorálta Bosnyák Viktória
A fordítást gondozta Süveges Anna
Magyar fordítás © Könyvmolyképző Kiadó, 2007

Színes oldalak tördelése: Francesco Gemelli
Illusztrációk: Alessia Martusciello, Giada Perissinotto közreműködésével
Színek: Barbara Bargiggia
Poppy úr képeit Antonella Iozzolino és Miriam Pagliaro gondozta
Tervezés és tördelés: Marco Volpati és Francesco Gemelli
Borító: Alessia Martusciello, Barbara Bargiggia,
Alessandro Barbucci és Francesco Gemelli

ISBN 978-963-9708-91-4

Nyolcéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó 2007-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó
Műszaki szerkesztő: Bágyoni József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

Az ikrek titka

 Könyvmolyképző Kiadó

*Willnek,
aki imád
az almafa árnyékában
olvasni a padon,
miközben Naninak
dobálja a labdát.*

*És Naninak,
aki megtanulta kívánni,
hogy Will
az oldal végére érjen.*

Köszönet Rey Castellinek a 360 fokos segítségéért; apának, Robynak, Matnek, Laurának, Annának, Vittoriónak, Elenának, Paginek, Mike-nak, Hellennek, Ariannának, Lucának és Enzónak, hogy kérdezősködés nélkül válaszoltak a legabszurdabb kérdésekre is; Gianlucának és Serenának... egy mulatságos történetért és az éjszakai műszakbeli segítségért; Marionénak, aki hagyta, hogy ezerszer is Fairy Oakba ráncigáljam; valamint Matteónak és az egész csapatnak, amiért úgy viselkedtek, mintha már jártak volna ott.

Nektek, anya és Guido, mélységes és külön köszönettel tartozom, amiért térképet és iránytűt adtatok a kezembe, hogy el ne tévedjek utamon.

Már vagy ezer éve mindíg,
amikor éjfél üt az óra,
varázslatos dolog történik
Fairý Oak házaiban:
parányi, fényes tündérek
gyermekéről mesélnek
a jóságos tekintetű boszorkáknak,
akik izgatottan csüggnek minden szavukon.

Különös, ugye?

Köztudott, hogy a tündérek és a
boszorkányok nem szívelik egymást,
s hogy a boszorkányok
ki nem állhatják a gyerekeket.
Csakhogy mi Zöldlapályvölgyben járunk,
Fairý Oak falujában, ahol a dolgok
mindíg is egy kissé másképp zajlottak...

első rész

Megérkezés Fairy Oakba

A lányok éppen akkor születtek, amikor Fairy Oakba érkeztem. Hosszú utat tettem meg, és számos varázslatos birodalmat szeltem át, hogy eljussak a Bűvös Tölgy falujába. A szárnyaim elfáradtak, de az izgalomtól tovább remegtek. Érthető, hiszen ez volt az első állásom!

– Jó napot kívánok! A nevem: Haboldogleszek-felismeredmertelmondomrögtönneked. Én vagyok a dajkatündér, akit a Nagy Tanácstól kértek! – mutatkoztam be az ajtóban megjelenő idős hölgynek.

A haja fehér volt, mint a kertjében nyíló rózsák. Keze keskeny és hosszú, megjelenése királynői. Tágra nyílt szemmel meredt rám. Egy pillanatra azt hittem, kőből van, mert válasz helyett csak állt némán és mozdulatlanul, mint egy szobor.

Aztán hirtelen összerezzen, hunyorított, hogy jobban értse, majd így szólt:

– Hogyan...???

Nem volt időm újra bemutatkozni, mert máris egy haaaaaaatalmasat sóhajtott, rám mosolygott, és így üdvözölt:

– Örülök, hogy megismerhetlek, Oldószerék, azaz... Mertelbotlom... egyszóval, Isten hozott! Mutasd csak magad! Szébb vagy, mint gondoltam! Gyere, foglalj helyet ezen a cseresznyés lepényen! Nemrég vettem ki a sütőből, még langyos. Ezen kényelmesen kifújhatod magad.

A szép hölgy egy hatalmas, nyikorgó hintaszékben foglalt helyet, nagy gonddal megigazgatta gyönyörű zsályazöld ruháját, majd ünnepélyes hangon így folytatta:

– Ahogy a Nagy Tanácsnak is mondtam, kedves tündérke, a béred havi tíz rózsaszírom, valamint két narancskenyér az ünnepnapokon. És... ha nincs ellenedre, szívesen hívnálak Felinek.

Ó, havi tíz szírom csudajóleszköszönöm! A narancskenyérről nem is beszélve: egyszerűen imádom! De hogy Feli... elszorulószívem! Mit tett az én csodaszép nevemmel?

Igyekeztem a tőlem telhető legkomolyabb és legünnepélyesebb hangon válaszolni:

– Megtisztelő, hogy Önnek dolgozhatom, Lalla Tomelilla főboszorka – mondtam egy szuszra. És ez igaz is volt.

Lalla Tomelilla minden idők leghíresebb és legtöbbször tartott boszorkája volt. Számomra pedig maga a megtestesült legenda! HÁROMSZOR kapta meg a Jóság Aranypelyhét, a varázslás terén tett felfedezéseiért pedig már minden fontos kitüntetést elnyert. Ezer meg ezer történet keringett róla. Azt beszélték, hogy egyszer egy szárnyas sárkányt is meglovagolt, hogy tekintetével képes lecsendesíteni az óceán hullámain, és a tűzifa is kivirágzik, ha ő úgy akarja... Hogy vajon mi igaz ebből? Soha nem tudtam meg. Valami a szeme csillogásában azt súgta, hogy valóban meg tudna lovagolni egy sárkányt, de még mennyire! Ki tudja, mennyi igazság volt azokban a történetekben? Tomelilla soha nem dicsekedett. Szerény volt és nagyon bölcs, talán a legbölcsőbb a Fény Boszorkái közül.

Valóban nagy megtiszteltetés volt, hogy neki dolgozhattam. És ahogy hamarosan kiderült, szerencse is.

A Bűvös Tölgy

*F*airy Oak bűbájos falucska volt. A kőházak előtt veranda és virágoskert húzódott. Az udvarokat szederrel és vadrózsával befuttatott falak óvták. Lakói szinte mind nagyon kedvesek voltak, és a faluban rengeteg gyerek élt.

De igazán egy dolog tette a falut kivételessé: egy ősi varázslat miatt, vagy talán az Északi Csillagok akaratából, Fairy Oak volt az egyedüli hely az összes valóságos és elvarázsolt világ közül, ahol emberek és mesebeli lények tökéletes egyetértésben éltek már ősidők óta. Boszorkányok, tündérek és varázslók egyszerű lakosokként éldegéltek Fairy Oak házaiban, és a falubeliek nem is tartották őket másnak.

A Varázstudók – ahogy ők nevezték magukat – már jóval a varázshatalom nélküli emberek – a Nembűvölők – megérkezése előtt a vidék vitathatat-

lan urai voltak. Az emberek megjelenésekor pedig nem harcoltak ellenük, hanem segítettek nekik letelepedni. A Varázstudók vezetője egy nyugalmas völgyet jelölt ki a Nembűvölők vezérének, amely egy széles és mély tengeröböl nyugodt vizéhez vezetett. Ez volt Zöldlapályvölgy. Az Adum hegye és a magas erdők megvédték a fagyos keleti szelektől, dús földjét pedig két kristálytisza vizű folyó táplálta.

Álomszép hely volt. Olyannyira, hogy valaki már korábban lakhelyül választotta: egy tölgyfa! Ott állt egymagában egy tisztás közepén. A legnagyobb fa volt, amit ember valaha látott. De nem termete volt a legmeglepőbb tulajdonsága: a Tölgy beszélt! Sőt, hogy pontosabbak legyünk, sosem maradt csendben. Bármit vett a fejébe (ha beszélhetünk egyáltalán fejről), azt hangosan ki is mondta; pont úgy, ahogy a magányos emberek szokták.

Tölgy nagyon boldog volt, hogy végre társasága akadt. Így a Varázstudók és a Nembűvölők köréje építették a vidék első faluját, amelyet iránta való tiszteletből Fairy Oaknak neveztek el. Ez épp Bűvös Tölgyet jelent.

Teltek-múltak az évek. A szövetségből barátság lett, és a két nép hamar eggyé olvadt. Ismereteiket

megosztották egymással, és ez rendkívüli eredményeket hozott. A Nembűvölők megtanították a Varázstudókat a halászat, a földművelés és az állattenyésztés mesterségére, és megosztották velük matematika-, történelem- és földrajztudásukat is. A Varázstudók pedig káprázatos előadásokat rendeztek, melyek során bemutatták elképesztő varázstudományuk minden csínját-bínját. Ezek közül néhány igen hasznosnak bizonyult a közösség számára. Két dologban azonban soha nem jutottak egyetértésre: a természetismeret kérdéseiben és az orvoslásban. Ezen a téren mindegyikük a maga elképzeléseit követte.

Évekig ez volt minden idők egyik leggazdagabb és legboldogabb világa. Egészen addig, amíg egy szörnyű nyári napon kezdetüket nem vették a támadások. Nem más népek támadásáról volt szó, hiszen mások nem éltek arrafelé. Maga a Gonosz vette célba Fairy Oak világát. Arcnélküli, lélektelen ellenség, mely csupán azért rombol, mert örömét leli a pusztításban.

Szívesen mesélnék többet róla, de csupán annyit tudok, hogy a Völgy Népének valaha többször is meg kellett küzdenie vele, és mindig sikerült visz-

szaverniük. Akkoriban azonban még nagyon fiatal tündérke voltam, a saját birodalmamban éltem, a nagyok pedig nem szívesen beszéltek előttünk ilyesmiről. Ezért nem tudom, hogyan is történtek a dolgok. Annyi biztos, hogy amikor Fairy Oakba értem, már évek óta béke és nyugalom honolt a faluban, harcoknak pedig nyoma sem volt.

Az idők során az Emberek és a Varázstudók különös szokásai úgy összekeveredtek, hogy szinte már meg sem lehetett különböztetni őket egymástól. Mondok nektek egy példát: Ginestrella Gill! Egy szép nyári délutánon egyszerűen eltűnt a kerti karosszékéből. Csak egy csokoládélabdát hagyott maga után és egy cédulát, amin ez állt: „GÓÓÓÓÓÓL!” Hogy mi történt Ginestrella Gillel? Vajon ember, azaz Nembűvölő volt, aki elszökött, mert elege lett, és a férjének hátrahagyta azt a két dolgot, ami miatt elhanyagolta őt: a csokoládét és a futball-labdát? Vagy esetleg boszorkány volt, aki születésnap ajándékként azzá változott, amit az ura a legjobban szeretett? Sosem derült ki. Amíg a nagyok erről vitatkoztak, a gyerekek megették a labdát, Ginestrella Gill pedig soha nem került elő, hogy magyarázatot adjon.

Hogy Lalla Tomelilla boszorkány, azt mindenki tudta. Tisztelte is mindenki. Talán Fairy Oak legmegbecsültebb polgára volt, és a tiszteletből, amellyel őt illették, nekem is jutott. Szinte mindenki kényeztetett és figyelmes volt velem. És ez nem minden. Sok barátnőm is lett, mivel Fairy Oakban minden Varázstudó, akiknek unokaöccse vagy unokahúga volt, hozzám hasonló dajkatündért fogadott.

Mindannyian apró, jövődőbeli varázslófiúcskákra és boszorkánylánykákra vigyáztunk. Az én lánykáimat Vaníliának és Pervinkának hívták. Lalla Tomelilla unokahúgai voltak, testvérhúga, Dahlia Periwinkle kislányai.

A Periwinkle család

*D*ahlia asszony mindig nagyon kedvesen bánt velem. A férje, Cicero úr egy kicsit morgós, de nagyon udvarias Nembűvölő volt.

– Feli, a csápjaid zavarják a rádióadást – mondta mindig. – Csinálj velük valamit, légy szíves!

De mit tehettem volna? A tündérek hosszú csápja éppen arra szolgál, hogy vegye a különböző jeleket! Persze nem a rádióét, hiszen az újfajta találmány, hanem a segélykérést, a vészjelzéseket, az öröm jeleit... Mégsem vághattam le őket!

A kislányok olyan szépek voltak, mint a virágok, amelyekről a nevüket kapták, és szinte mindig jól viselkedtek. A világ legszerencsésebb tündére voltam.

Egyetlen dolog zavart olykor Fairy Oakban: a koromszag. Pfuj! Tudtam, hogy a nagyvárosok

borússzürkebűzbűzősek, de én, aki az Ezüstharmat Országából származom, néha a falu legenyhébb szürke szagát is kellemetlennek találtam. Ezért Lalla Tomelilla nekem ajándékozott egy majdnem üres, de még nagyon illatos szederlekváros üveget. Ez lett az én kis otthonom.

Dahlia néni kenyérágyat készített nekem, amit mindennap frissen sültre cserélt ki. Cícero úrtól kaptam egy üres gyufásdobozt, ez lett a szekrényem, Tomelilla pedig cérnaorsóból a legszebb íróasztalt készítette el, amit tündér valaha is kapott. Icipici ház volt, de nekem tökéletesen megfelelt. Most már biztosan kitaláltátok: mi, dajkatündérek olyan nagyok, pontosabban olyan aprók vagyunk, mint egy kisgyermek tenyere.

A családom háza is igazán otthonos volt, már az első napon nagyon megszerettem! A famennyezet, a padló és a bútorok meleg, barátságos hangulatot árasztottak. Különösen este, amikor égtek a lámpák, és a nappaliban begyújtottak a nagy kandallóba. Nappal pedig a fehér és rózsaszínű kőből készült falak fogadták a nagy ablakokon keresztül beáradó napsugarakat: a ház ilyenkor aranyfényben úszott.

Kilenc szoba volt, de mintha száz lett volna!

Ajtók, lépcsők és folyosók bonyolult rendszere kötötte össze őket, és mind más-más szinten helyezkedett el. Kívülről nézve háromszintes háznak tűnt, de belül csupa nyikorgó lépcsőfok, csupa le és fel. Igazi labirintus!

A házat finom faillat lengte be, de elég volt egy figyelmesebb szippantás a levegőből, hogy kiderüljön, minden helyiség sajátos aromát áraszt: a konyha például alma- és juharillatú volt. A lányok szobájában a kihegyezett ceruzák és epres kakaóvaj illatát lehetett érezni. Cicero úr dolgozószobájának jó könyvszaga volt, a nappalinak konyakaromája, Tomelilla szobájában pedig a frissen mosott ruha illata érződött. Könnyű volt tájékozódni. Csupán az orromra kellett bízni magam, nem pedig a szememre!

Sok-sok évet töltöttem abban a házban, és emlékszem minden pillanatra, mert életem legszebb és legkalandosabb évei voltak ezek.

A Mese Órája

*M*inden éjjel, mikor a Tölgy terének órája éjfél ütött, Fairy Oak boszorkái és varázslói magukhoz hívták a dajkatündéreket, hogy megérdeklődjék, mi mindent csináltak napközben kis rokonaik.

Mi ezt egyszerűen csak „A Mese Órájának” hívtuk...

– Feli, gyere ki a lekvárból, légy szíves! Itt az idő!

Tomelilla a télikertben várt rám: kezében kerti szerszámok, szemei kérdőjellé váltak (a boszorkányok erre is képesek!).

Miközben én beszéltem, ő gondosan nyesegette, öntözte vagy cserépbe ültette a növényeket, leszedgette az elhervadt virágokat, fényesítette a leveleket... Azt mondta, így jobban tud rám figyelni, én pedig szerettem nézni őt.

Az első néhány év gyorsan és derűsen telt el. A kilencedik év környékén azonban valami megváltozott.

Tomelilla egyre kíváncsibb lett minden apróságra, amely unokahúgai varázserejére utalhatna. A boszorkák ereje általában az első őrlőfogak kibújásakor mutatkozik meg, de sosem azután, hogy mind a nyolc előbújt volna. Ezért amikor Pervinka hetedik őrlőfogának kis fehér pontjai is megjelentek, Vanília pedig a hatodiknál tartott, Tomelilla mindig ugyanazt a kérdést tette fel A Mese Óráján:

– Nos, Feli? Varázsoltak ma?

Aggódott a szegény nagynéni, és nem is ok nélkül. A boszorkányok és varázslók Varázskódexében az Abc cikkely; D szakasz; 23,5+6-1-es pont alatt szó szerint ez áll:

Kimondatik, hogy a varázslók és boszorkányok varázserejét kizárólag nagybácsik, illetve nagynénik örökíthetik át unokaöccseikre, illetve unokahúgaikra. A szabályt megszegők büntetése élethosszig tartó száműzetés a Zengerdőbe, a földbe mélyen nyúló gyökerű fa vagy bokor alakjában.

De vannak kivételek is, és az egyik különösen aggasztotta Lalla Tomelillát (Varázskódex, Abc cikely; D szakasz; 23,5+6-1 pont – b széljegyzet):

...ikrek nem örökölhetik a varázserőt.

Ugye kitaláltatok? Vanília és Pervinka ikrek voltak! Mármint egy napon születtek, de pontosan 12 óra eltéréssel!

Nagyon különös eset...

Majdnem ikrek

A falu orvosa előre látta, hogy a lányok október 30-án születnek majd meg. Így pontosan azon a napon meg is jelent nálunk kis orvosi táskájával.

– Nos, öregem, felkészültél? – kérdezte Cicero úrtól, amikor megérkezett, és jól vállon veregette.

– Ööö, nem... nem én fogok... hanem Dahlia...

– Igen, Cicero, tudom, hogy Dahlia fog szülni. Csak arra voltam kíváncsi, hogy felkészültél-e az apaságra. Izgulsz, ugye? Meg tudom érteni. Nos, hol a kismama?

Cicero bekísérte Penstemon Chestnut doktor urat Dahlia szobájába, ahol Tomelilla már várt rá, majd becsukta mögötte az ajtót. Mi ketten odakint várakoztunk, és úgy éreztük, mintha megállt volna az idő.

Fel-alá járkáltunk a folyosón. Ezerlegtöbbször

megfordultunk már, mire Tomelilla végre kidugta a fejét a szobából:

– Mindjárt megleszünk!

Cicero úr megtorpant, rágyújtott a pipájára (már rég égett!), majd zsebre tett kézzel dobolni kezdett a lábával és mereven bámult maga elé. A kandalló órája elütötte az éjfél, és... október 31-én, pontban éjfél után egy másodperccel...

– Kislány! – kiáltotta az orvos. – És makkegészséges!

– Phűűű! – sóhajtott megkönnyebbülten Cicero úr, majd fáradtan rogyott egy karosszékbe.

– Megyek és megnézem – mondtam aztán.

Az izgalomtól alig szálltam a szárnyaimon. Dahlia mosolyogva tartotta karjában a kislányt.

– Gratulálok, Cicero úr! Gyönyörű kislány! – kiáltottam. – Fahéjszínű a haja. A bőre olyan fehér, akár a tej, és bársonypuha. A szemét nem látom, mert nem hajlandó kinyitni. De hallja? Visít, mint egy vércse.

Amikor Tomelilla felemelte a kislányt, hogy megmosdassa, bájos kis dolgot vettem észre rajta. Nyomban odarepültem Cicero úrhoz, hogy személyesen újságolhassam el neki.

– Egy kis pervinkavirág-színű anyajegy van a pociján, és...

– ...és Dahlia azt üzeni, hogy szeretné Pervinkának hívni a kislányt, ha te is egyetértesz! – mondta Tomelilla. Az ajtóban állt, karjában a picivel. Cicero úr szóhoz sem jutott.

– Amíg gondolkozol a dolgon, vigyázz rá egy kicsit! – folytatta Tomelilla, és sietve Cicero úr karjába fektette a kis Pervinkát. – Az anyukája még egy babát vár... – magyarázta, majd ismét eltűnt a szülőszobában.

Visszatértünk az őrhelyünkre. Cicero úr (csakúgy, mint én) fel-alá járkált a folyosón, kezében a kis Pervinkával, aki édesapja karjai között végre álomba szenderült.

Kishúga azonban csak nem akart előbújni.

Már kezdtünk aggódni, de az orvos – egy tapasztalt és türelmes öreg varázsló – megnyugtatót minket, hogy a kicsi csak arra vár, hogy megláthassa a napvilágot. És ezt szó szerint értette. A második baba csak akkor volt hajlandó megszületni, mikor a Nap már magasan járt az égen!

És ez így is történt. Ugyanazon a napon, pontban délben, világra jött Vanília. Kimerülten, de nagyon

boldogan koccintottunk az örömteli eseményre a finom töklikőrrel, amit Tomelilla erre az alkalomra készített.

Aztán, immár megnyugodva, megcsodáltam a második újszülöttet is.

A pici sok mindenben hasonlított Pervinkára. Ugyanolyan pisze orra és szép formájú kis pofija volt, és pontosan három kiló tíz dekát nyomott, mint a nővére. Vaníliának azonban kenyérhéjszínű volt a haja, és tágra nyílt szemekkel tekintett a világra. Az ő pociján nem volt anyajegy, ezt alaposan megfigyeltem. Sírás és visítás helyett pedig mindenkiire mosolygott a kis késve érkezett.

Azért a Vanília nevet kapta, mert... Ez egy mókás történet, egyszer majd el is mesélem, de nem most. Elég, ha annyit tudtok, hogy amikor Pervinka meglátta a kishúgát, elvörösödött, és így kiáltott:

– BABÚ!

Persze nem bóknak szánta, de ettől kezdve Vaníliát Babúnak becéztük.

Véssétek jól az eszetekbel! A Varázstudók törvénye tiltja, hogy ikertestvérekből boszorkák váljanak!

Ennek ellenére Tomelilla még táplált némi

reményt. Talán tizenkét órányi eltérés elég ahhoz, hogy ki-kivételnek számítsanak, vagyis a szabály alóli kivétel kivételének: „Ha két ikertestvér nem tökéletes iker, akkor örökölheti a boszorkányerőt.”

Talán. Hiszen a ki-kivételekben sosem szabad túlságosan bízni.

A repülés, az varázslat!

*M*ár nem emlékszem pontosan, mi mindent eszeltem ki akkoriban, hogy megnyugtassam Lalla Tomelillát. Telt-múlt az idő, a lányok csak nőttek, növekedtek és napról napra szebbek lettek. Varázserőnek azonban jelét sem adták. Már szinte minden órlőfoguk kibújt – ennek ellenére Vanília és Pervinka továbbra is úgy viselkedett, ahogy a Nembűvölő gyerekek szoktak. Későn keltek (főleg Pervinka) és elkéstek az iskolából, nem szerettek öltözni, és mindenkinek adtak puszit, mielőtt elindultak otthonról. Az iskolában folyton összevesztek Scarlet Pimpernellel (tündérbecsületszóra, vele tényleg nem lehetett kijönni!). Tanulás közben az orrukat beledugták a könyvbe, és olyan görnyedt háttal ültek, mint egy meggörbült faág. Belehabarodtak a helyes fiúkba és nevetgéltek a barátnőikkel az iskola

előtt. Főleg Vanília. Kettejük közül neki volt vidámabb és kedvesebb természete. És meg kell valljam, ő volt a kedvencem.

Természetesen Pervinkát is nagyon szerettem, de hozzá nem tudtam olyan közel kerülni, lázadóbb természete és a szemében időnként megcsillanó nyugtalanság miatt.

Ezt leszámítva imádnivalók voltak mindketten. És – sóhajoksóhaja! – tökéletesen normálisak.

Legalábbis így gondoltam, egészen a háromezer-nyolcszáznyolcvanadik éjszakáig.

Ó, jól emlékszem rá. Hiszen akkor változott meg minden.

Langyos júniusi éjszaka volt. A mezőkről a frissen kaszált fű finom illata érződött és a tücskök vidám zenéje hallatszott. Dahlia néni levette a lányok ágyáról a takarót, a kandalló szépen ki volt tisztítva, Lalla Tomelilla pedig újra hordani kezdte kék lenkötényét.

Épp hozzá készültem a télikertbe, s miközben szobáról szobára repültem, újra átgondoltam, miről is fogok neki mesélni. Valahogy izgalmassá akartam tenni a mondókámat. Ekkor jutott eszembe

először, hogy valami apró részlettel kicsit „kiszínezzem” a történeteket, hátha ez megvigasztalja az én boszorkámat.

„Lássuk csak! Pervinka ma későn ébredt (mint mindig), dee... hmm... ébredezés közben... dúdolt! Igen, ez jó lesz. Egy olyan dalt dúdolt, ami... egész biztosan varázslatos volt, mert még a madarak és a pillangók is felfigyeltek rá. Hát Babú? Természetesen ő is tett valami varázslatosat a... a hajával! Bizony ám: amikor felkelt, zöld színűnek tűnt a haja, azaz kéknek, nem is, inkább... aranyszínűnek. Igen, ez jó lesz. Babú haja aranyszínben pompázott. Az iskolában aztán...”

Azon gondolkodtam, hogyan lopjak egy kis színt a tanítási órákon történetekbe is, amikor Tomelilla egyszeriben ott termett előttem a télikert ajtajában.

– Nos, Feli? Varázsoltak ma? – kérdezte nyomban. Még nem voltam felkészülve.

– Nem – válaszoltam, elfeledve minden jó szándékom. – Sajnos nem. Igazából semmi szokatlan nem történt. Hét órakor, mint mindig, megszólalt az ébresztőóra. Vanília nem hallotta meg, ezért Pervinka hozzávágott egy párnát, Dahlia néni pedig felkiabált,

hogy: „FELKELNIIII!” Vanília végül kikászálódott az ágyából, odaröppent a papucsához, majd...

CSATTT!

Mesémet fülsiketítő lárma szakította félbe.

– Jajkéeknekem! De megijedtem! Mi... mi történt?

– sápadtam el a rémülettől.

A legszebb cserép – a jerikói lonccal – kicsúszott Tomelilla kezéből, és ezernyi apró darabra tört a padlón. De Tomelilla nem ezzel foglalkozott: tátott szájjal, felkiáltójelet formáló szemekkel meredt rám.

Mondani próbált valamit, a nyelve azonban nem engedelmeskedett. Csupán érthetetlen hangok jöttek ki a torkán.

Még sosem láttam ilyennek! Már kezdtem aggódni, de hirtelen ugrándozni, táncolni kezdett a cserepek között, és ezt a dalt énekelte:

*Babú, Babú repkedett,
Ős varázs tudója lett!
Szállj te, szállj csak kisleányka,
Föld felett, felhők felett!
Boszorkány jött a világra.*

Öröm volt nézni! Végre kimondtam azt, amire évek óta várt. Bár sejtettem volna!

Úgy értem, hogy ha korábban rájöttem volna, hogy ezt szeretné hallani, már rég szóltam volna, hiszen Vanília már jó ideje tudott repülni!

Amikor aztán belefáradt az ugrándozásba, szuszogva állt meg előttem, és tágra nyílt szemekkel kérdezte:

– És Vini?

Hát, igen. Tomelilla mesterien értett ahhoz, hogy mások nevét lerövidítse, és ennek Pervinka is áldozatául esett.

– Ő nem – válaszoltam kissé ijedten.

– Vini nem repült? Úgy érted, csak az egyik lányka örökölte a varázserőmet? Különös... – mondta, s közben az egyik szemével felkiáltójelet, a másikkal pedig kérdőjelet formált. Így meredt rám, én pedig már azt sem tudtam, melyik szemébe néztek.

– Boldog vagyok, hogy Babú repül – mondta –, de Vini miatt most még inkább aggódom. Már majdnem teljesen kibújt az utolsó foga is. Csak órák kérdése a dolog, akár már holnap...

– Tudom – bólogattam. – Tudom.

– De legalább Babú boszorka – sóhajtott egy nagyot.

– Úgy tűnik, igen.

– És repült.

– Bizony!

– Most először.

– Hát, nem egészen.

– NEM EZ VOLT AZ ELSŐ ALKALOM? – kiáltott fel Tomelilla, és ismét rám szegezte a tekintetét.

– Há... hát, nem igazán. Szóval, nem egészen...

– ÉS MÉGIS MIKOR REPÜLT ELŐSZÖR?

– Ta... talán néhány évecskével ezelőtt? Lássuk csak...

– NÉHÁNY ÉVVEL EZELŐTT??

Csápjaimat ájulás környékezte.

– BABÚ MÁR ÉVEK ÓTA TUD REPÜLNI, ÉS TE NEM SZÓLTÁL??? – Sárkányforma szemekkel közeledett felém. Arca lilára vált a méregtől. Amikor a Fény Boszorkái dühbe gurulnak, akár

hamuvá is változtathatnak. Aztán persze bocsánatot kérnek (merthogy a Fény Boszorkái udvarias lények). De csakis utána. Ezért hátrálni kezdtem, de szárnyaim mindenféle levelekbe és ágakba akadtak. Végül a télikert hideg ablakának ütköztem. Csapdába estem. Karomat az arcom elé emeltem és összeszorított szemmel vártam, hogy elvárázsoljon: „Cakk!”

Eltelt egy másodperc. Majd még egy, és még egy. Mivel semmi nem történt, úgy döntöttem, kinyitom a szemem. Lalla Tomelilla karba tett kézzel állt előttem, és komoly arccal meredt rám... de legalább visszanyerte eredeti színét.

– Hagyd abba ezt az idéetlenkedést! Tudod, hogy úgysem bántalak – mondta, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen.

Lehet, hogy inkább felfal! – gondoltam.

Ehelyett beletett egy cserépbe, egy bokornyí puha kék virág közé.

– Tulajdonképpen nem csak a te hibád – mondta. Közben naaaagyot sóhajtvá, kényelmesen elhelyezkedett a hintaszékben. – Van néhány dolog, amit még nem mondtam el neked. Most azonban, kérek, töviről hegyire meséld el, mi is történt ma! És

még azt is, hogy mi minden történt azon a napon, amikor Babú először repült.

Épp nyitottam a számat, amikor ismét félbeszakított.

– Egy pillanat!

Vajon most mit csináltam? – gondoltam aggódva.

– Haboldogleszelfelismeremmertelmondodrögtönnekem – folytatta – mielőtt belekezdenél, légy szíves repülj át a dolgozószobába, fogd a szótárt, és olvasd el ezerötszázszor a „semmi” és a „szokatlan” szavak jelentését! Biztos szeretnék lenni benne, hogy a jövőben felfigyelsz majd az olyan mindennapos dolgokra, mint például a házban repkedő sárkányok vagy a konfettivé változó zöldségleves. És Feli, hogy még világosabb legyenek: ebben a világban nem mondhatjuk egy repülő kislányra, hogy „semmi különös”. Ha egy kislány repül, akkor vagy lenyelt egy léggömböt, vagy pedig boszorka! – zárta le a mondandóját.

A tündérek törvénye így szól: ha valaki a teljes neveden szólít, és nem hibázza el, engedelmeskedned kell. Ezért is választunk hosszú és kacifántos neveket. Pedig én tudtam, hogy mit jelent a semmi

és a szokatlan szó, és aznap tényleg semmi szokatlan nem történt. Vanília már jó ideje tudott repülni, csakhogy én azt hittem, hogy ez teljességgel természetes!

No de rosszabbul is elsülhetett volna a dolog. Például ha Tomelilla valóban dühbe gurul, akkor aztán ég veled Fény Boszorkája, tisztelem Sötét-ség Boszorkája. Cakk! Cakk! Cakk!

A dolgozósobából visszajövet a szokatlan szó jelentését ismétелgettem hangosan. Tomellila mosolyogva rendezgette a cserepeket. Ujjaival a vállán dobolt, így kínált helyet. Lecsüccsentem hát puha kendőjére. Aztán nyugodt hangon újra belekezdtem a mesélésbe.

Babú repül

*M*ilyen volt, amikor Babú először repült? Jól emlékszem rá, a bejárat előtti lépcsőre libbent fel.

Éppen az iskolából jött hazafelé. Lassan ballagott, a kavicsokat rugdosta az úton. Gondolataiba merülve ért a lépcsőhöz (ez igen gyakori volt nála), megfogta hátizsákja vállpántját, majd – akár a pitypang pelyhe a szélben – felemelkedett a levegőbe. Felröppent az ajtóhoz, és könnyedén leszállt a lábtörlőre. Lábujj-hegyre érkezett, mint egy balerina.

Egy szót se szólt, csöppet sem volt meglepve. Kinyitotta az ajtót, és belépett a házba. Senki sem látta. Rajtam kívül. Én pedig teljesen természetesnek tartottam, hogy így jusson fel valaki a lépcsőn... akár nyolcévesen is!

– Szóval nyolcéves volt – jegyezte meg halkan Tomelilla.

– Igen, és attól kezdve mindennap repült.

– MINDEN EGYES NAP?

– Úgy bizony. Rövideket. Hogy visszategyen egy könyvet a könyvszekrény legmagasabb polcára, hogy beállítsa az ingaóra mutatóját, hogy visszajuttasson a fészkébe egy kipottyant madárkát. Olykor pedig, ha mezítláb van, odaröppen a papucsához, hogy ne fázzon meg a lába.

– Ahogy ma reggel is? – kérdezte Tomelilla.

– Pontosan!

– Hogyan lehetséges, hogy Vini nem szólt erről egyikünknek sem?

Nem tudtam, hogy a lehető legrosszabb választ adom erre a kérdésére:

– Pervinka sosem látta Vaníliát repülni.

– SOHA?

– Most, hogy belegondolok, tényleg különöskés... De, amikor Babú repül, Pervinka mindig éppen másfelé néz – tettem hozzá. Milieszelem?

– Jaj ne! – ugrott fel Tomelilla. – Ez nagyon rossz jel! Abból, amit mondasz, úgy tűnik, hogy Pervinka ki van zárva a varázserőből. De hogyan lehet ez? Hiszen ő született elsőként, neki kellett volna hama-

rabb... hacsak... Nem, nem, nem, nem! Az borzalmasan nagy csapás lenne, maga a katasztrófa!

– Mi, micsoda lenne maga a katasztrófa? – kérdeztem aggódva.

– Kis tündérkém, ha Babú boszorka, Vini viszont nem az, akkor EL KELL ŐKET VÁLASZTANI EGYMÁSTÓL. A boszorkapalánták különleges nevelésben részesülnek. Másféleben, mint a varázserő nélküli kislányok. A Nembűvölők nem ismerhetik meg a boszorkák szertartásait, varázslatait és titkos fortélyait. Tilos egy házban boszorkát és Nembűvölőt nevelni. – Tomelilla hirtelen halkabban kezdett beszélni, mintha valaki kihallgathatná a szavait.

– Te is tudod, hogy a nagynénik feladata az utódok kitanítása. El tudod képzelni, mi történne, ha nekem és Babúnak EL KELLENE KÖLTÖZNÜNK?

A puszta gondolattól is majd' elájultam. Vinit és Babút elválasztani egymástól? Siralmasdolgokleg-siralmasabbika! Nem, ezt el sem tudtam képzelni. Próbáltam megnyugtatni Tomelillát, és egyúttal magamat is.

– Az Idő nagy hatalmú varázsló – mondtam a

legeslegmélyebb meggyőződéssel. – Csak ő tudja, mi fog történni. Hagyjuk, hadd végezze a dolgát! Várjunk még egy kicsit!

Aznap éjjel szemhunyásnyit sem aludtam. Ha rögtön elmeséltem volna Tomelillának, hogy Babú tud repülni, talán még időben segíthetett volna Pervinkának is. Most pedig, az én hibámból, a legkisebb remény is szertefoszlik, hogy az elsőszülött valami varázslatosat tegyen. Csak forgolódtam az ágyamban, és az elmúlt nap eseményein gondolkodtam. Azon, hogy nem történt-e esetleg olyasvalami – akár a legapróbb dolog –, amit nem vettem észre. Többször végiggondoltam mindent az elejétől, attól a pillanattól kezdve, hogy megszólalt az ébresztőóra...

Micsoda reggel!

CSÖRRR!

*P*ervinka ébresztőórája pontban hét órakor törte meg a csendet, mint mindig. És mint mindig, görcsberiasztott mindenkit. Kivéve persze Vinit. Ő aludt tovább, mint egy mormota. Egyikünk sem értette, hogy lehetséges, hogy nem ébred föl erre az örült csörömpölésre. Vanília egy könyvekkel teli-tömött zömök szekrény mögött aludt, Vini ágya ellenben faborítású szobájuk kis beugrójában volt. A kuckó boltíves mennyezete kitűnő akusztikát adott: úgy tűnt, mintha egy zenekar zendített volna rá, nem egy vekker.

Befogott füllel próbáltam kijönni a házacskámból. Pervinka azonban – egyik szokásos tréfáját űzve – valamikor rácsavarta a lekvárosüvegre a tetejét.

– VINI, KELJ MÁR FEL!! – kiáltotta Vanília az ágyából. – ANYA! VINI NEM ÁLLÍTJA LE A VEKKERT!

– LÁNYOK, TESSÉK FELKELNI! – szólt Dahlia néni a konyhából.

– ENGEDJETEK KI! ENGEDJETEK KI! – kiabáltam én is az üvegből.

– Drágám, hol van a kék zoknim, és MIÉRT NEM SZÜNTETI MÁR MEG VALAKI EZT A FÜLSIKETÍTŐ RICSAJT?? – hallatszott Cicero úr kiabálása a hálósobából.

Pervinkát azonban senkinek sem sikerült felébresztenie.

Amikor már vagy tizedszer csörrent meg az ébresztőóra, Vanília elvesztette a türelmét. Láttam, ahogy célba veszi nővérét, majd hozzávágja a párnáját. Erre Vini, még párnával a fején, végre kinyújtotta a kezét, és elhallgattatta a ricsaj forrását.

– Mosd ki a füledet, Vini! – mormogta Babú.

– Mmmrr! – hangzott a válasz.

Mivel Vini szeretett a legeslegutolsó pillanatig lustálkodni, mindig testvére mosakodott meg elsőnek.

Babú tehát odaröppent a papucsához, és bevonult a fürdőszobába.

– Fevehetem azs ipolyavivágof vuhádat? – kérdezte fogkrémmel teli szájjal.

– NEM! – csattant fel Vini, majd átfordult a másik oldalára.

– Miévt?

– Mert az ibolyavirágos ruhát én veszem fel!

– Sak azsét vefed fe, mevt mekkévdezsstevek!

– Gondolj, amit akarsz!

– Éf ha má fevettem?

Pervinka kidugta fejét az ágynemű alól, készen arra, hogy jól leteremtse testvérét. Amikor azonban látta, hogy az még mindig pizsamában van, megelégedett a figyelmeztetéssel:

– Meg ne próbáld, Babú! És hagyj aludni!

– Vanília! Pervinka! Kérlek szépen, ENGED-JETEK KI!!! – kiabáltam szakadatlanul, és öklömmel vertem a lekvárosüveg falát. Pervinka folytatta a durmolást, Vanília pedig eltűnt a szekrény mélyén, megfelelő ruha után kutatva. Beletörődtem hát sor-somba, leültem az ágyam szélére, és csendben vártam, hogy eszébe jussak valakinek.

– Ha nem keltek fel azonnal, felküldöm apátokat!
– kiáltotta Dahlia néni a lépcsőről.

Bárcsak megtenné! Ő legalább kiengedne! – gondoltam. De rögtön ezután hallottam (nekünk tündéreknek nagyon kifinomult a hallásunk!), ahogy Cicero úr fojtott hangon ellenkezik:

– Dahlia, ne engem használj mumusnak! Próbálj meg inkább egy kis tekintélyt szerezni a lányok előtt!

Most már biztos voltam benne, hogy bezárva kell eltöltenem az egész napot. És ehelyett:

– Hol van Feli? – nézett körül Babú a szobában. Na, végre eszébe jutottam valakinek!

Pervinka úgy pattant ki az ágyból, mint a szöcske.

– Te jó ég! Tegnap este bezártam a lekváros-üvegbe! Teljesen kiment a fejemből! JÖVÖK MÁR! JÖVÖK, FELI!

Hallottam, ahogy elfordítja a tetőt, és éreztem, ahogy beáramlik a friss levegő. De nem mozdultam, még csak fel se néztem.

– Nagyon haragszol? – kérdezte Pervinka bűnbánóan. Nem feleltem. Ellentmondásnak tűnhet, de a csend olykor többet mond minden szónál. És valóban. Pervinka egyre nyugtalanabb lett.

– Kérlek, Feli, mondj valamit! Nem akartalak ilyen hosszú időre bezárni, csak elaludtam. Gyere, szívj egy kis friss levegőt!

Apró kezével benyúlt az üvegbe, és gyengéden kiemelt.

– Ugye jól vagy? Nagyon borzasztó volt?

– Él? – lépett közelebb Babú.

– Persze hogy él, te bolond. Hiszen tündér!

– Egy vérig sértett tündér! Szerintem szóba sem áll veled többé, és igaza van!

Pervinka könnyögőre fogta:

– Hibáztam, tudom. Megígérem, hogy többé nem teszek ilyet! És... tudod mit? Kölcsönadom az ibolyás ruhámat ennek a kis kötözködőnek! Látod? Gyorsan felöltözöm, és ma időben elindulunk az iskolába. Jó lesz így, Feli? Mondj már valamit, kérlek!

– ROSSZCSONTROSSZCSONTROSSZCSONTROSSZCSONT! Az vagy, tudod? – kiáltottam hirtelen új életre kelve. – Ha ezt még egyszer megcsinálod, olyan jujdefajcsípést kapsz az orrodra, amikor alszol, hogy megemlegeted! Hallod, Vini? Komolyan beszélek!

A lányok fél nyolckor lejöttek a konyhába. Pervinka éjszínű pamuttunikát viselt, amit Dahlia kötött neki, és azt a fodros nadrágot, amit én hímeztem ki. Vanílián pedig finom, égszínkék bársonyruhácska volt, könnyű kis vászoncipővel.

A virágos ruha végül a szekrényben maradt.

Miközben rózsakekszet mártogattunk a tejeskávénkba, Dahlia néni elismételte szokásos intelmeit. Plusz még egyet:

– Vigyétek magatokkal a Tomelilla néni születésnapjára szóló meghívókat, és adjatok mindenkinek, akit szeretnétek vendégül látni! De azért ne essetek túlzásba! Nem akarjuk, hogy az egész falu eljöjjön, rendben? – mondta. – És ne felejtsetek el megmondani a barátaitoknak, hogy holnap természetesen a szüleiket, a nagynénjeiket és a nagybátyjaikat is szeretettel várjuk!

Tomelillának egyáltalán nem tetszett az ötlet, hogy ennyi vendéget hívjanak a születésnapjára.

– Túl sok ember, túl sok fecsegés! Ugyanazok az emberek, ugyanaz a fecsegés! – mormogta magában. Pedig általában szeretett ünnepelni. A sok pletyka azonban nem volt ínyére, a pletykák terjesztői pedig még kevésbé.

De aznap reggel még valami aggasztotta. Mint mondta, barátnője, Primula Pull napok óta dermesztőeket csuklik. Szegényt olyan erőteljes rohamok kapják el, hogy azt még húszméteres távolságból is tisztán lehet hallani! Nem mondom, valóban rém kellemetlen lehet, de mi köze ennek a zsúrhoz? Tomelilla furcsa és titokzatos magyarázatot adott...

– De még mennyire, hogy van hozzá közel!
– mondta már-már haragosan. – Képzeld csak el, mit beszélhet a háta mögött az a két pletykafészek, Petula Penn és Edera Dhella! Micsoda felfuvalkodott, ostoba liba mindkettő! Szerinted emlékeznek még arra, hogy mi történt legutóbb, amikor Primulára rájött a csuklás? Ugyan, dehogy! Nem emlékeznek ők semmire, és biztos vagyok benne, hogy még számolni sem tudnak! Ahogyan egyébként senki nem tartja számon ebben a faluban, hogy hány év telt el azóta. HOLNAP lesz pontosan 121 éve! Láttál te bárkit is, akit ez aggasztana? Senkit. Mindenkinek csak az ünneplésen jár az esze, mintha meg sem történt volna... Á, jobb, ha nem szólok egy szót sem! Inkább szorítok, hogy semmi baj ne legyen.

Vajon miért mond ilyeneket Tomelilla? Százhuszonegy év telt el, de MI óta? És vajon mi történt legutóbb, amikor Pull nénit elkapta a csuklás? Azt nem árulta el...

Fogtuk a meghívókat, és pontban nyolckor elindultunk az iskolába.